

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoZ/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	1513225546
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1513225546.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Žižkova 11, 815 10 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 704 713, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanej 1/ CCA, s.r.o., so sídlom Bratislavská cesta 308, 946 12 Zlatná na Ostrove, IČO: 36 538 574 a žalovanému 2/ Ing. Q. P., narodenému X. P. XXXX, E. I. XX, XXX XX O., obaja zastúpení X-legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Riazanská 806/66A, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 55 213 022, o zaplatenie 21 673,78 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoZm/9/2022-480 z 18. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Doterajší priebeh konania

1. Okresný súd Bratislava V výrokom I. rozsudku č. k. 1CbZm/744/2015-390 z 2. júna 2021 (ďalej aj „rozhodnutie súdu prvej inštancie“) uložil povinnosť žalovaným v prvom a druhom rade (ďalej aj „žalovaní“), aby v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatili spoločne a nerozdielne žalobkyni zmenkovú sumu 21 673,78 eura s úrokom 6 % ročne od 23.09.2010 do zaplatenia. Výrokom II. rozsudku uložil povinnosť žalovaným, aby spoločne a nerozdielne nahradili žalobkyni v plnom rozsahu trovy konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. O odvolaní žalovaných rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) tak, že výrokom I.

rozsudku č. k. 2CoZm/9/2022-480 z 18. marca 2025 (ďalej aj „rozhodnutie odvolacieho súdu“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobkyňa prvopisom zmenky, ktorú vystavila v Bratislave dňa 4. augusta 2004 (s doložkou bez protestu) preukázala, že žalovaná 1/ ako príjemca cudzej zmenky, sa zaviazala zaplatiť na rad žalobkyne dňa 22. septembra 2010 zmenkovú sumu 21 673,78 eura. Ako ručiteľ za príjemcu sa na zmenku podpísal žalovaný 2/. Zmenka obsahovala všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 1 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. (ďalej aj „zmenkový zákon“) pre cudziu zmenku a plnila zabezpečovaciu funkciu k Leasingovej zmluve č. LZF/04/01513 zo 4. augusta 2004 (ďalej aj „leasingová zmluva“ alebo „LZ“), ktorá bola uzavretá medzi žalobkyňou ako prenajímateľom a žalovanou 1/ ako leasingovým nájomcom, pričom predmetom leasingu bol automat pre videopožičovňu ROBOT MIDI CHIP MACHINE s príslušenstvom (ďalej aj „predmet leasingu“). Z finančného vyúčtovania predčasne ukončenej LZ z 18. augusta 2010 vyplýva, že žalobkyňa si vyúčtovala dlžné neuhradené splátky v sume 579,81 eura, ďalej zmluvné pokuty a úroky z omeškania v sume 275,47 eura a nárok v súvislosti s predčasným ukončením leasingovej zmluvy v sume 20 818,50 eura, t. j. celkom nedoplatok 21 673,78 eura.

4. Z oznámenia o vzniku poistnej udalosti vyplýva, že v noci z 23. na 24. augusta 2006 vznikla na predmete leasingu škoda, skutočnosť ktorú žalovaná 1/ oznámila žalobkyni a poisťovni. Z oznámenia o ukončení šetrenia a likvidácii poistnej udalosti z 8. júla 2010 vyplýva, že poisťovňa ukončila šetrenie poistnej udalosti so záverom, že šetrením sa nepodarilo identifikovať výrobné číslo predmetu leasingu. Nebolo tak preukázané, či bol poškodený predmet leasingu (predmet poistenia), z dôvodu ktorého nevznikla poisťovateľovi povinnosť poskytnúť poistné plnenie.

5. Ďalej odvolací súd poukázal na ním vyslovený právny názor v uznesení č. k. 2CoZm/4/2020-358 z 13. októbra 2020 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“ alebo „kasačné uznesenie“), v nadväznosti na ktorý súd prvej inštancie uviedol, že zmluvný vzťah, na základe ktorého bol predmet leasingu poistený, je osobitným vzťahom, nesúvisiacim s leasingovou zmluvou, z ktorej nároky zabezpečené zmenkou, sú predmetom žaloby. Z uvedeného dôvodu tak nie je možné zamieňať záväzok žalovaných 1/ a 2/ z leasingovej zmluvy, a to zaplatenie zmluvne dohodnutých vyúčtovaných nárokov z dôvodu predčasne ukončenej leasingovej zmluvy, ktorých zaplatenie je zabezpečené zmenkou, s údajným porušením povinností žalobkyne, vyplývajúcich z poistnej zmluvy pri nakladaní s predmetom leasingu.

6. Odvolací súd uviedol, že je si vedomý rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“), na ktoré poukázali žalovaní v odvolaní a ktoré sa týkajú riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a predvídateľnosti rozhodovania. Nestotožnil sa však s odvolacou námietkou žalovaných, že súd prvej inštancie sa svojvoľne odklonil od svojho predchádzajúceho rozhodnutia č. k. 1CbZm/744/2015-319 z 3. decembra 2019 (ďalej aj „predchádzajúce rozhodnutie“) a v ňom vysloveného právneho názoru. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v súlade s § 391 ods. 2 CSP bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení. Uvedené znamená, že súd nižšej inštancie už nemal voľnú úvahu pri právnom posúdení veci a bol povinný riadiť sa právnym posúdením súdu vyššej inštancie a na jeho základe spor rozhodnúť. Ide o kasačnú záväznosť zrušovacieho rozhodnutia, v zmysle ktorej je súd nižšej inštancie povinný bezvýhradne sa podriaďovať právnemu názoru súdu vyššej inštancie, vyslovenému v zrušovacom rozhodnutí.

7. Predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie z 3. decembra 2019 bolo zrušené a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie pokiaľ ide o vplyv poistného zmluvného vzťahu na uplatnený nárok zo zmenky a za nesprávny považoval záver, podľa ktorého s poukazom na § 265 Obchodného zákonníka (ďalej aj „OBZ“) nemožno od žalovaných spravodlivo požadovať zaplatenie zmenky. Svoj právny názor odôvodnil odvolací súd tým, že súd prvej inštancie nebral do úvahy abstraktnosť a nezávislosť zmenkového vzťahu od príčinného vzťahu, ktorý bol dôvodom vystavenia zmenky. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací

súd“) sp. zn. 1MObdov/9/2007 z 27. novembra 2008. Vyslovil jednoznačný právny názor, že nie je možné zamieňať záväzok žalovaných 1/ a 2/ z leasingovej zmluvy - zaplatenie zmluvne dohodnutých vyúčtovaných nárokov z dôvodu predčasne ukončenej LZ, ktorých zaplatenie bolo zabezpečené zmenkou, s údajným porušením povinností žalobkyne, vyplývajúcich z poistnej zmluvy pri nakladaní s predmetom leasingu. Pokiaľ súd prvej inštancie rešpektoval právny názor odvolacieho súdu, tento postup nemožno hodnotiť ako jeho procesné pochybenie a jeho rozhodnutie potom nemožno označiť ani za prekvapivé. Naopak, ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré je v súlade s princípom predvídateľnosti a právnej istoty. Od posledného rozhodnutia nedošlo k zmene skutkového stavu a neboli predložené ani nové dôkazy, preto nebol dôvod na nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu.

8. Vo vzťahu k odvolacej námietke ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoj právny záver. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto nemožno považovať za nepreskúmateľné.

9. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia poukázal odvolací súd na § 387 ods. 3 CSP, podľa ustanovenia ktorého je odvolací súd povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami strán sporu, ak sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie. Z obsahu odvolania vyplýva, že konanie žalobkyne (podrobne popísané žalovanými v časti IV. odvolania), ktoré predchádzalo vyplneniu zmenky, považovali žalovaní za konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom tvrdiac, že záväzkovoprávny vzťah z leasingovej zmluvy, záväzkovoprávny vzťah z poistnej zmluvy a záväzkovoprávny vzťah vyplývajúci zo zmenky a Vyplňovacieho zmenkového prehlásenia k LZ (ďalej aj „vyplňovacie prehlásenie“), sú navzájom prepojené a vzájomne závislé záväzkovoprávne vzťahy. Odvolací súd k tomu uviedol, že s touto odvolacou námietkou nemôže súhlasiť. Žalovaní na jednej strane namietajú samotné vyplňovacie právo a na strane druhej sa bránia dôvodmi majúcimi pôvod v kauzálnom vzťahu. Pokiaľ ide o vyplnenie zmenky odvolací súd zdôraznil, že samotní žalovaní uvádzajú, že podľa čl. 4. bodu 4.4.4. písm. e/ Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu (ďalej aj „VZP“) bola žalobkyňa oprávnená vyúčtovať si škodu v prípade predčasného ukončenia leasingovej zmluvy výpoveďou. Dňa 4. augusta 2004 žalobkyňa a žalovaná 1/ uzavreli leasingovú zmluvu. V ten istý deň žalobkyňa vystavila cudziu blankozmenku, opatrenú doložkou bez protestu, ktorú akceptovala žalovaná 1/ a avaloval žalovaný 2/. V blankozmenke neboli vyplnené údaje o splatnosti zmenky a o zmenkovej sume a blankozmenka tvorila zabezpečovací inštitút vo vzťahu k povinnosti žalovanej 1/ na plnenie leasingových splátok a príslušenstva v zmysle leasingovej zmluvy. Dňa 4. augusta 2004 bolo podpísané vyplňovacie prehlásenie, v ktorom sa vystaviteľ a akceptant zmenky dohodli na tom, že žalobkyňa je oprávnená doplniť chýbajúce údaje do zmenky (dátum splatnosti zmenky a zmenkovú sumu) v prípade vzniku záväzku žalovanej 1/ ako leasingového nájomcu. Pokiaľ teda žalobkyňa vyplnila zmenku v súlade so zmluvou o vyplňovanom práve, neobstoí námietka nesprávneho vyplnenia zmenky. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa si uplatnila nárok zo zmenky, ktorá má zabezpečovaciu funkciu ku kauzálnemu vzťahu, v danom prípade k leasingovej zmluve. Účelom takejto zmenky je zabezpečiť do budúcnosti splnenie kauzálnej pohľadávky veriteľa. Žalovaní sa ani nebránili tým, že ich záväzok z kauzálného vzťahu neexistuje, resp. zanikol niektorým zo zákonných dôvodov. Poukazovali na to, že konanie/nekonanie žalobkyne vo väzbe na poistnú udalosť, ktorá bola uzavretá bez poskytnutia poistného plnenia, je konaním v rozpore s poctivým obchodným stykom. K uvedenému odvolací súd opätovne upriamil pozornosť na zabezpečovaciu funkciu zmenky vo vzťahu ku kauzálnemu záväzku zdôrazniac, že ak si žalobkyňa uplatnila nárok z platnej zmenky a žalovaní porušili povinnosť z kauzálného vzťahu, ktorý bol zmenkou zabezpečený, nemožno jej konanie vyhodnotiť ako konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom.

10. K odvolacím námietkam, že žalobkyňa blankozmenku doplnila o údaj splatnosti (zročnosti) zmenky až s časovým odstupom cca 4 roky odo dňa predčasného ukončenia leasingovej zmluvy výpoveďou, a že súdy nižšej inštancie posudzovali možné premlčanie nároku len vo vzťahu k dátumu splatnosti uvedenému/doplnenému žalobkyňou na zmenke a dátumu podania žaloby na súd, a nie v širších súvislostiach vo väzbe na premlčanie nároku, odvolací súd poukázal na Komentár k zmenkovému

zákonu JUDr. Branislava Jablonku PhD. (Wolters Kluwer, r. 2017, str. 64), z ktorého vyplýva, že v zmenkovej doktríne prevláda názor, že vyplňovacie právo je nepremlčateľné. Začiatok premlčacej lehoty začína plynúť od zročnosti (splatnosti) práva, t. j. od doby vzniku nároku. Majetkové právo uplatňuje veriteľ voči dlžníkovi. Špecifickosť vyplňovacieho práva spočíva v tom, že ho neuplatňuje majiteľ zmenky voči zmenkovému dlžníkovi. Vyplňovacie právo uplatňuje majiteľ zmenky vo svoj prospech, pričom nevykonáva žiadny úkon vo vzťahu k zmenkovému dlžníkovi ako tretej osobe. Uvedené znamená, že z hľadiska doktoríny civilného práva nie je možné hovoriť o zročnosti vyplňovacieho práva tak, ako je zročnosť všeobecne doktrínálne ponímaná. Právo sa teda nemôže premlčať, keďže nedozrelo, pretože nezačala plynúť premlčacia lehota.

11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 387 ods. 1, 2 CSP). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa zásady úspechu v spore tak, že plnú náhradu trov odvolacieho konania priznal žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná (§ 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

Dovolanie

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní (ďalej aj „dovolatelia“) podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP s návrhom, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vráti na ďalšie konanie.

13. V čl. I. dovolania poukázali dovovatelia na doterajší priebeh konania, v rámci ktorého boli vydané dve rozhodnutia súdu prvej inštancie a dve rozhodnutia odvolacieho súdu, z odôvodnení ktorých odcitovali časti týkajúce sa skutkových a právnych záverov súdov. Uviedli, že dovolaním napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z 18. marca 2025 bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie z 2. júna 2021, ktoré bolo vydané po tom, čo predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie z 3. decembra 2019 (ktorým bola žaloba zamietnutá), bolo zrušené kasačným uznesením odvolacieho súdu z 13. októbra 2020.

14. Dovolatelia poukázali na to, že odo dňa vydania predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie, resp. odo dňa vydania kasačného uznesenia odvolacieho súdu nepredložili sporové strany súdu prvej inštancie žiadne nové dôkazy a neuviedli ani žiadne nové skutkové tvrdenia alebo právne posúdenie veci. Keďže súd prvej inštancie neskúmal žiadne nové skutkové tvrdenia, nevykonával žiadne ďalšie dokazovanie a vo veci neavizoval ani zmenu právneho posúdenia alebo odklon pri rozhodovaní, považujú druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie z 2. júna 2021 za prekvapivé. Oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu totiž dospel súd prvej inštancie k diametrálne odlišnému právnemu posúdeniu veci a rozhodnutiu vo veci samej, avšak tento svoj odklon neodôvodnil žiadnymi argumentmi. Odôvodnenie predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby bolo založené na dvoch kľúčových dôvodoch: 1. nemožnosť priznania súdnej ochrany nároku zo zmenky, nakoľko posudzovaná kauzálna pohľadávka je výsledkom výkonu práva, ktorý ako odporujúci zásadám poctivého obchodného styku, nepožíva súdnu ochranu a 2. neurčitosť Vyplňovacieho zmenkového prehlásenia v časti dojednania o dátume splatnosti zmenky. Súd prvej inštancie - podľa ich názoru - dostatočným a presvedčivým spôsobom neodôvodnil odklon vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu, čo je zrejmé najmä vo vzťahu k námietke týkajúcej sa neurčitosti dojednania o dátume splatnosti v zmenkovom prehlásení, keďže odvolací súd sa k tejto námietke žalovaných nevyjadril v kasačnom uznesení. Po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie dospel súd prvej inštancie - vo vzťahu k uvedenej námietke - k diametrálne odlišnému právnemu posúdeniu veci na podklade rovnakého skutkového stavu, keď skonštatoval, že vyplňovacie prehlásenie v časti dojednania o dátume splatnosti považuje za určité s poukazom na znenie čl. 4. bodu 4.4.4. VZP. Rovnako vo vzťahu k námietke žalovaných o nemožnosti priznania súdnej ochrany nároku zo zmenky (nakoľko posudzovaná kauzálna pohľadávka je výsledkom výkonu práva, ktorý odporuje zásadám poctivého obchodného styku a preto nepožíva súdnu ochranu) súd prvej inštancie v (druhom) rozhodnutí z 2. júna 2021 nijakým relevantným spôsobom neobjasnil odklon od predchádzajúceho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie z 2. júna 2021 je nedostatočné, svojvoľné a prekvapivé. Uvedené nedostatky odôvodnenia nemožno zhojiť všeobecným odkazom na povinnosť

rešpektovať záväzný právny názor odvolacieho súdu, ktorý sa v kasačnom uznesení zaoberal len jednou odvolacou námietkou (ktorá sama o sebe postačovala pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie). V zostávajúcej časti, ktorá nebola odvolacím súdom posudzovaná, súd prvej inštancie nedisponoval žiadnym záväzným právnym názorom, resp. pokynom odvolacieho súdu, ktorý by odôvodňoval ďalší postup súdu prvej inštancie pri vydaní rozhodnutia z 2. júna 2021.

15. Vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolatelia uviedli, že odvolací súd opomenul posúdiť ich odvolaciu námietku, v zmysle ktorej sa súd prvej inštancie náležitým spôsobom nevysporiadal so svojím odklonom od predchádzajúceho rozhodnutia a vo vzťahu k ďalším námietkam uplatneným v rámci procesnej obrany sa náležitým spôsobom nevysporiadal s tými námietkami žalovaných, ktoré neboli predmetom predchádzajúceho rozhodovania odvolacieho súdu a ktorých sa preto netýkal záväzný právny názor odvolacieho súdu, prezentovaný v jeho kasačnom uznesení. Dovolatelia poukázali na to, že odvolací súd si uvedomil, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k absencii posúdenia relevantných námietok žalovaných, resp. zdôvodnenia odklonu od záverov prezentovaných v predchádzajúcom rozhodnutí z 3. decembra 2019, o čom svedčí skutočnosť, že tieto námietky (procesnú obranu) žalovaných dodatočne posudzoval v rámci rozhodovania o podanom odvolaní. Podľa názoru dovolateľov došlo postupom odvolacieho súdu k porušeniu princípu dvojínštančnosti konania, nakoľko odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vyjadroval k námietkam žalovaných, ku ktorým sa náležite nevyjadril súd prvej inštancie v (druhom) rozhodnutí z 2. júna 2021. Vo vzťahu k týmto námietkam žalovaných sa de facto uskutočnilo iba jednoínštančné konanie. Odvolací súd v tejto časti nekonal ako odvolací súd, ale ako súd prvej inštancie, pričom proti jeho rozhodnutiu už nie je prípustné podať odvolanie. Porušením princípu dvojínštančnosti konania bola žalovaným odňatá možnosť konať pred súdom, pretože týmto postupom sa žalovaným znemožnila „realizácia ich procesných práv, najmä (nie však výlučne) právo na prieskum správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvej inštancie bezvýznamných či zodpovedajúcim zákonom predpokladaným spôsobom neprejednaných skutkových zistení“.

16. K dovolaniu žalovaných sa žalobkyňa písomne nevyjadrila.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenými osobami, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpených v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) sa najskôr zaoberal tým, či dovolanie je procesne prípustné.

18. Úspešné uplatnenie dovolania je totiž vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následne sekundárnym záverom, vzťahujúcim sa k jeho dôvodnosti. Predpokladom toho, aby dovolací súd mohol pristúpiť k vecnému prejednávaniu dovolania, je splnenie podmienky jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie len vtedy, ak to zákon pripúšťa, teda v zmysle § 420, resp. § 421 CSP, pričom dovolacie dôvody musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 431, resp. § 432 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu.

K dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP.

19. Dovolatelia vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP.

20. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho

súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP upravuje prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Z § 432 ods. 1, 2 CSP vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Ustanovenie § 432 nemôže byť posudzované izolovane, ale len v spojení s vyššie citovaným ustanovením § 421 ods. 1 CSP. K nesprávnomu právnomu posúdeniu veci dochádza vtedy, keď súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávny právny záver. Z ustanovenia § 442 CSP vyplýva viazanosť dovolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, v dôsledku čoho dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť či úplnosť skutkových záverov, na ktorých odvolací súd založil dovolaním napadnuté rozhodnutie.

23. V prípade, ak dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolatelia konkretizovali a vysvetlili, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom uvedenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP, z ustanovení ktorých dovolatelia v danom prípade vyvodzujú prípustnosť dovolania. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, nie je postačujúce, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolatelia konkrétne vymedzili, špecifikovali rozhodujúcu (kľúčovú) právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie, pričom pri riešení tejto otázky sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP). Dovolacím súdom, ktorý sa zaoberá posudzovaním uplatnených dovolacích dôvodov, je Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 CSP), nie súd nižšej inštancie (odvolací súd, resp. súd prvej inštancie). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súdy nižšej inštancie, pretože ak by tak postupoval, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum. Dovolací súd nevyvíja ani procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3 Cdo/52/2017, sp. zn. 1Obdo/31/2019, sp. zn. 3Obdo/36/2017, R 83/2018 a podobne), keďže dovolací súd nemôže nahrádzať aktivitu a úkony dovolateľov a namiesto nich vymedziť právnu otázku. Rovnako nemôže dovolací súd založiť svoje rozhodnutie na domnienkach o tom, akú právnu otázku chceli, resp. mali v úmysle dovolatelia riešiť.

24. V posudzovanom prípade dovolatelia nevymedzili (nekonkretizovali) právnu otázku, ktorá bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúca (kľúčová), ohľadom ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť pri svojom rozhodovaní (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP), pričom takúto právnu otázku nevedel dovolací súd vyabstrahovať ani z obsahu dovolania a v nadväznosti na to potom nebolo možné ani zistiť na vec sa vzťahujúce konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, resp. rozdielne (protichodné) rozhodnutia dovolacieho súdu. Napriek tomu, že dovolatelia založili prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP na nesprávnom právnom posúdení veci, z obsahu ich dovolania vyplýva, že nimi namietané skutočnosti nespĺňajú kritérium právnej otázky, zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú spochybnenie skutkových zistení a záverov súdov oboch nižších inštancií a uvedenie skutkových zistení v zmysle vlastného

chápania a predstáv dovolateľov. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) alebo písm. c) CSP v spojení s § 432 CSP.

25. Keďže dovolatelia nevymedzili nimi uplatnené dovolacie dôvody (§ 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP) v súlade so zákonom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd dospel k záveru, že ich dovolanie nie je procesne prípustné, preto ho v tejto časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

26. Dovolatelia vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo v veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny (vadný, zmätočný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP však zakladá prípustnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosiahla značnú, resp. výraznú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strán sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (IV. ÚS 22/04, I. ÚS 50/04).

28. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie z 2. júna 2021 dovolatelia namietali prekvapivosť a arbitrárnosť rozhodnutia, ako aj jeho nedostatočné, nezrozumiteľné a nepresvedčivé odôvodnenie. Uviedli, že súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní vychádzal z rovnakých dôkazov, skutkových tvrdení, vyjadrení a prednesov sporových strán, avšak na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia z 3. decembra 2019 (ktorým bola žaloba zamietnutá) dospel k diametrálne odlišnému právnomu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci samej. Týka sa to najmä námietky neurčitosti Výplňovacieho zmenkového prehlásenia v časti dojednania o dátume splatnosti, keďže odvolací súd v kasačnom uznesení, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie z 3. decembra 2019, sa vôbec nevyjadril k tejto námietke, teda vo vzťahu k nej neuviedol žiadny záväzný právny názor. Súd prvej inštancie procesne pochybil, keď vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu z 3. decembra 2019 neodôvodnil zrozumiteľne a presvedčivo svoj odklon pri rozhodovaní.

29. Vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu z 18. marca 2025 dovolatelia namietali odôvodnenie

tohto rozhodnutia, ktoré označili za nepresvedčivé, nepreskúmateľné a arbitrárne, nakoľko odvolací súd sa náležitým spôsobom nevysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi dovolateľov, ako aj dôvodmi a dôkazmi, ktoré títo uviedli a označili za účelom preukázania svojich tvrdení. Odvolací súd predovšetkým nevyhodnotil skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v rámci svojho rozhodnutia (druhého) nevysporiadal s konkrétnymi námietkami dovolateľov, ktoré neboli predmetom predchádzajúceho posúdenia odvolacieho súdu v jeho kasačnom uznesení a netýkal sa ich tak záväzný právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v tomto zrušujúcom uznesení (napriek konštatovaniu dovolateľov, že ide o viaceré konkrétne námietky, v skutočnosti ide len o jednu konkrétnu námietku ohľadom neurčitosti vyplňovacieho prehlásenia - pozn. odvolacieho súdu) a tiež sa nevysporiadal so skutočnosťou, že súd prvej inštancie neobjasnil svoj odklon od predchádzajúceho rozhodnutia. Dovolatelia namietali, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti konania, nakoľko odvolací súd sa v rozhodnutí vyjadroval k námietkam žalovaných, ku ktorým sa náležite nevyjadril súd prvej inštancie v druhom rozhodnutí a ku ktorým neobjasnil svoj odklon od predchádzajúceho rozhodnutia. Vo vzťahu k týmto námietkam žalovaných sa de facto uskutočnilo iba jednoinstančné konanie, keďže odvolací súd v tejto časti nekonal ako odvolací súd, ale ako súd prvej inštancie. Uvedený postup odvolacieho súdu považujú dovolatelia „za znemožnenie realizácie procesných práv, a to najmä (nie však výlučne) práva na prieskum správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvej inštancie bezvýznamných či zodpovedajúcim zákonom predpokladaným spôsobom neprejednaných skutkových zistení“.

K dovolacím námietkam vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie z 2. júna 2021.

30. Dovolacie námietky, ktorými žalovaní ako dovolatelia odôvodňovali nimi uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie z 2. júna 2021, nepovažuje odvolací súd za opodstatnené. Tieto námietky uplatnili žalovaní už v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd sa všetkými podstatnými námietkami zaoberal v odsekoch 27 až 36 odôvodnenia rozhodnutia, ktoré nebude dovolací súd v celom rozsahu opätovne opakovať. Poukáže len na tie časti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré majú relevanciu vo vzťahu k týmto námietkam.

31. Skutkový a právny stav, ktorý odvolací súd zistil z obsahu spisu, zosumarioval v odseku 24 odôvodnenia rozhodnutia. K námietke nedostatočného a nepreskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie sa vyjadril v odseku 32 odôvodnenia, kde konštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoje právne závery, jeho rozhodnutie preto nemožno považovať za nepreskúmateľné. K námietke tzv. prekvapivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré žalovaní považovali za výsledok prejavu svojvôle s poukazom na to, že súd prvej inštancie v rozhodnutí jasne, zrozumiteľne a presvedčivo nezdôvodnil svoj odklon od predchádzajúceho rozhodnutia (ktorým bola žaloba zamietnutá) sa odvolací súd vyjadril v odsekoch 28 až 31 odôvodnenia, kde podrobne a zrozumiteľne vysvetlil podstatu kasačnej, resp. inštančnej záväznosti zrušovacieho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý uznesením z 13. októbra 2020 zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie z 3. decembra 2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie s vysloveným právnym názorom. Odvolací súd správne poukázal na to, že záväznosť právneho názoru súdu vyššej inštancie v kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu spôsobuje, že súd nižšej inštancie je pri ďalšom rozhodovaní vo veci viazaný týmto právnym názorom a je povinný sa ním riadiť a v súlade s ním spor rozhodnúť. Vysvetlil tiež, že súd prvej inštancie sa v novom rozhodnutí svojvoľne neodklonil od svojho predchádzajúceho právneho názoru, pretože v súlade s § 391 ods. 2 CSP bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v jeho kasačnom uznesení. Odvolací súd uviedol, že sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie pokiaľ ide o vplyv poisťného zmluvného vzťahu na nárok zo zmenky, čo odôvodnil tým, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy abstraktnosť a nezávislosť zmenkového vzťahu od vzťahu kauzálneho, ktorý bol dôvodom vystavenia zmenky. Hoci zmenka bola vystavená ako zabezpečovacia, zachovala si povahu abstraktného cenného papiera, ktorý je dokonalý, nesporný a v ktorom sú práva a záväzky inkorporované v zmenkovej listine. Na podporu svojho

právneho názoru odkázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1MObdov/9/2007 z 27. novembra 2008. Odvolací súd vyslovil jednoznačný právny názor, že nie je možné zamieňať záväzok žalovaných založený leasingovou zmluvou, a to zaplatenie zmluvne dohodnutých vyúčtovaných nárokov z dôvodu predčasne ukončenej leasingovej zmluvy, ktorých zaplatenie bolo zabezpečené zmenkou, ktorej zaplatenia sa žalobkyňa v predmetnom spore domáhala, s údajným porušením povinností žalobkyne, vyplývajúcich z poistnej zmluvy pri nakladaní s predmetom leasingu (odsek 30 odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu). K námietke procesného pochybenia súdu prvej inštancie sa odvolací súd vyjadril v odseku 31 odôvodnenia, kde uviedol, že pokiaľ sa súd prvej inštancie odklonil od svojho právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom (prvom) rozhodnutí, ktorým bola žaloba zamietnutá, rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu, vyjadrený v jeho kasačnom uznesení, tak potom tento postup nemožno považovať za procesné pochybenie zo strany súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie za prekvapivé. Súd prvej inštancie postupoval v intenciách právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v jeho kasačnom uznesení, v ktorom označil za nesprávny právny názor súdu prvej inštancie (prezentovaný v jeho predchádzajúcom rozhodnutí), že od žalovaných nemožno spravodlivo požadovať zaplatenie zmenky s poukazom na § 265 Obchodného zákonníka. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi špecifikovanými v odseku 9 odôvodnenia jeho rozhodnutia, zistil totožný skutkový stav, z ktorého vyvodil právny záver, rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v jeho kasačnom uznesení. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaných, že vzhľadom na totožný skutkový stav súd prvej inštancie nemohol zmeniť svoje predchádzajúce právne posúdenie veci. V tomto smere poukázal na to, že nesprávne právne posúdenie veci je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav k čomu dochádza o. i. aj vtedy, ak súd zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávny právny záver. S vyššie uvedenými závermi dovolacieho súdu sa dovolací súd v celom rozsahu stotožnil. Dopĺňa k nim, že žalovaní 1/ a 2/, zastúpení v spore advokátom, poznali právny názor dovolacieho súdu, vyjadrený v jeho kasačnom uznesení, pričom z ustanovenia § 391 ods. 2 CSP vyplývala pre súd prvej inštancie väzanosť právnym názorom dovolacieho súdu. Výnimočnými prípadmi, kedy k tomu nedôjde je napr. zmena skutkového stavu veci po tom, čo rozhodol odvolací súd alebo zmena právnej úpravy, ku ktorej došlo po vydaní kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu alebo zmena rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. O žiadnu takúto situáciu sa však v posudzovanom prípade nejednalo. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie a odvolacím súdom zostal nezmenený aj po vydaní kasačného uznesenia dovolacieho súdu (čo tvrdili aj samotní žalovaní).

32. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 220 ods. 3 CSP, z ktorého vyplýva pre súd prvej inštancie povinnosť, aby v prípade, ak sa odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia svoj odklon. Za ustálenú rozhodovaciu prax sa však považuje rozhodovacia prax/činnosť najvyšších súdnych autorít, ktorými sú v Slovenskej republike Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, ale tiež aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Teda, pokiaľ by sa súd prvej inštancie chcel odkloniť v identickej alebo obdobnej veci, ktorá už bola predmetom rozhodovania najvyšších súdnych autorít a ohľadne ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, musel by tento svoj odklon dôkladne a presvedčivo odôvodniť vo svojom rozhodnutí. Prípad kasačnej záväznosti súdu prvej inštancie v zmysle § 391 ods. 2 CSP, kedy súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý zrušil jeho rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie veci a vec mu vrátil na ďalšie konanie, však nemožno zamieňať s prípadom odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (§ 220 ods. 3 CSP). Dovolacia námietka, že súd prvej inštancie mal odôvodniť „svoj odklon pri rozhodovaní“ vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu, ktorým bola žaloba zamietnutá, je bez právnej relevancie, pretože súd prvej inštancie pri svojom ďalšom rozhodovaní (po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia odvolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie) bol pri nezmenenom skutkovom stave viazaný vo veci právnym názorom dovolacieho súdu, vysloveným v jeho kasačnom uznesení, v intenciách ktorého v ďalšom konaní postupoval, ktorým sa riadil a v zmysle ktorého následne rozhodol rozhodnutím z 2. júna 2021. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa súd prvej inštancie stručne vyjadril aj k dvom kľúčovým tvrdeniam/námietkam žalovaných (1. nemožnosť priznania súdnej ochrany nároku zo zmenky, nakoľko posudzovaná kauzálna pohľadávka je výsledkom výkonu práva, ktorý odporuje zásadám poctivého obchodného styku a preto nepožíva súdnu ochranu a 2. neurčitosť Výplňovacieho zmenkového prehlásenia v časti dojednania o dátume splatnosti), a to v odsekoch 28, 29 odôvodnenia rozhodnutia.

Dovolací súd preto nesúhlasí ani s námietkou dovolateľov, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nedostatočné a nepreskúmateľné. Podľa názoru dovolacieho súdu spĺňa odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. V postupe súdu prvej inštancie nezistil dovolací súd žiadnu nesprávnosť, zmätočnosť, resp. svojvôľu (k záveru ktorému došiel aj odvolací súd pri odvolacom prieskume), dôsledkom čoho by bolo porušenie nejakého konkrétného procesného práva žalovaných v miere, resp. intenzite zakladajúcej porušenie ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

K dovolacím námietkam vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu z 18. marca 2025.

33. Ako nedôvodnú hodnotí dovolací súd aj námietku dovolateľov, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, nepreskúmateľné a arbitrárne. V odsekoch 33 a 34 odôvodnenia rozhodnutia sa odvolací súd zaoberal dvomi kľúčovými námietkami žalovaných, kde vysvetlil samostatnosť a nezávislosť záväzkovoprávných vzťahov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy, vyplývajúcich z poisťovnej zmluvy a vyplývajúcich zo zmenky a vyplňovacieho prehlásenia k nej. V súlade s § 387 ods. 3 CSP sa odvolací súd zaoberal námietkou žalovaných týkajúcou sa neurčitosti Vyplňovacieho zmenkového prehlásenia zaoberal súd prvej inštancie, ktorý v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vyplňovacie prehlásenie je dostatočne určité, keďže z neho vyplýva, že v prípade predčasného ukončenia leasingovej zmluvy výpoveďou je žalobkyňa oprávnená doplniť dátum splatnosti a zmenkovú sumu v zmysle čl. 4 bodu 4.4.4. VZP, pričom v tomto článku sú upravené nároky lízingového prenajímateľa voči lízingovému nájomcovi v prípade ukončenia lízingovej zmluvy výpoveďou, k čomu došlo aj v danom prípade. Veriteľ bol preto oprávnený ako dátum splatnosti vyplniť na zmenke akýkoľvek dátum, ktorý nasledoval po vzniku jeho nárokov. Odvolací súd poukázal na to, že dňa 4. augusta 2004 žalobkyňa vystavila cudziu blankozmenku, v ktorej neboli vyplnené údaje o splatnosti zmenky a o zmenkovej sume. Blankozmenka tvorila zabezpečovací inštitút vo vzťahu k povinnosti žalovanej 1/ na plnenie leasingových splátok a príslušenstva v zmysle leasingovej zmluvy. V ten istý deň (4. augusta 2004) bolo podpísané aj vyplňovacie prehlásenie k LZ, v ktorom sa vystaviteľ a akceptant zmenky dohodli na tom, že žalobkyňa je oprávnená doplniť chýbajúce údaje na zmenke (dátum splatnosti zmenky a zmenkovú sumu) v prípade vzniku záväzku žalovanej 1/ ako leasingového nájomcu. Pokiaľ preto žalobkyňa vyplnila zmenku v súlade so zmluvou o vyplňovanom práve, tak neobstojí námietka žalovaných o nesprávnom vyplnení zmenky. K odvolacej námietke žalovaných, že žalobkyňa doplnila na blankozmenke údaj o jej splatnosti (zročnosti) až s časovým odstupom cca 4 roky odo dňa predčasného ukončenia leasingovej zmluvy výpoveďou, pričom tento značný časový odstup doplnenia údaje o splatnosti zmenky súdy neskúmali v širšej súvislosti napriek námietkam žalovaných o premŕčaní nároku a rozporu tohto postupu/konania žalobkyne so zásadami poctivého obchodného styku, odvolací súd v odsekoch 35 a 36 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že vyplňovacie právo je nepremlčateľné, uplatňuje ho majiteľ zmenky vo svoj prospech, pričom nevykonáva žiadny úkon vo vzťahu k zmenkovému dlžníkovi ako tretej osobe, čo vyplýva aj z Komentára k zmenkovému zákonu autora JUDr. Branislava Jablonku, PhD. (Wolters Kluwer, r. 2017, str. 64), so závermi ktorými sa dovolací súd stotožňuje.

34. Neopodstatnená je aj námietka dovolateľov, že odvolací súd nedostatočne posúdil odvolaciu námietku žalovaných, v zmysle ktorej sa súd prvej inštancie nevysporiadal so svojím odklonom od predchádzajúceho rozhodnutia vo vzťahu k tej námietke žalovaných, ktorú neposudzoval v kasačnom uznesení odvolací súd. Zároveň dovolatelia uviedli, že odvolací súd si uvedomil, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k absencii posúdenia relevantných námietok žalovaných, resp. zdôvodnenia odklonu od záverov prezentovaných v predchádzajúcom rozhodnutí z 3. decembra 2015, keďže tieto námietky žalovaných dodatočne posudzoval v rámci rozhodovania o podanom odvolaní (viď. odseky 33 až 36 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). K uvedenému dovolací súd uvádza, že - podľa jeho názoru - odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí (§ 393 ods. 1, 2 CSP). Odvolací súd dovolaním napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, t. j. preto, že ho považoval za vecne správne, pričom zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého platí, že ak sa

odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie jeho správnosti doplniť ďalšie dôvody. Relevantnými (kľúčovými) námietkami žalovaných (podľa samotného tvrdenia žalovaných) boli len dve námietky: 1. nemožnosť priznania súdnej ochrany nároku zo zmenky, nakoľko posudzovaná kauzálna pohľadávka je výsledkom výkonu práva, ktorý odporuje zásadám poctivého obchodného styku a preto nepožíva súdnu ochranu a 2. neurčitosť Výplňovacieho zmenkového prehlásenia v časti dojednania o dátume splatnosti. Obidvomi relevantnými námietkami sa odvolací súd zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia v odsekoch 33 až 36 tak, ako na to poukázali aj dovolatelia. V odsekoch 28 až 31 odvolací súd podrobne a precízne vysvetlil žalovaným, že v danom prípade zo strany súdu prvej inštancie nešlo o svojvoľný odklon od právneho názoru vyjadreného v predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým bola žaloba zamietnutá, pretože išlo o prípad kasačnej záväznosti súdu prvej inštancie, ktorý v zmysle § 391 ods. 2 CSP bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v jeho kasačnom uznesení. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje v úvodnej časti aj podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie z 2. júna 2021. Na zdôraznenie jeho správnosti a na jeho doplnenie vo vzťahu k druhej námietke žalovaných, týkajúcej sa Výplňovacieho zmenkového prehlásenia v časti dojednania o dátume splatnosti, odvolací súd uviedol podrobnejšie odôvodnenie s uvedením doplňujúceho dôvodu, v rámci ktorého v odsekoch 35 a 36 odôvodnenia uviedol, že vyplňovacie právo je nepremlčateľné, preto údaj o splatnosti zmenky mohla žalobkyňa doplniť aj s časovým odstupom cca 4 roky odo dňa predčasného ukončenia lízingovej zmluvy výpoveďou. Tento postup odvolacieho súdu bol plne v súlade s § 387 ods. 3 CSP, ako už vyššie konštatoval dovolací súd.

35. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením žalovaných v dovolaní, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti konania, keďže odvolací súd sa vyjadroval k rozhodujúcim námietkam žalovaných, vo vzťahu ku ktorým sa nevyjadril v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a ku ktorým neobjasnil svoj odklon od predchádzajúceho rozhodnutia. Dovolací súd opätovne poukazuje na to, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal relevantnými odvolacími námietkami žalovaných, ku ktorým uviedol aj svoju argumentáciu, s uvedením doplňujúceho dôvodu vo vzťahu k Výplňovaciemu zmenkovému prehláseniu v časti dojednania o dátume splatnosti zmenky. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalovaných, a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, resp. svojvoľné. Krajský súd v Bratislave rozhodoval o odvolaní žalovaných proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, teda v instančnom postupe ako súd odvolací, a nie ako súd prvej inštancie, ako nesprávne tvrdia dovolatelia. V danom prípade preto nedošlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti civilného sporového konania zo strany odvolacieho súdu a ani k znemožneniu realizácie procesných práv žalovaných v zmysle § 420 písm. f) CSP.

36. Tak, ako je už vyššie konštatované, na to, aby došlo k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý proces v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, musí ísť o prípad, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu došlo k porušeniu procesných práv strany, pričom miera porušenia týchto procesných práv nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V posudzovanom prípade dovolací súd nezistil žiadnu vadu zmätočnosti, resp. taký procesný postup odvolacieho súdu (resp. súdu prvej inštancie), ktorý by bol v rozpore s CSP a jeho následkom by bolo závažné porušenie nejakého konkrétneho procesného práva dovolateľov, čo by v dôsledku svojej intenzity a relevantnosti znamenalo porušenie ich práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia. S poukazom na uvedené nie je daná procesná prípustnosť dovolania (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaných v tejto časti v celom rozsahu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

37. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to však, že žalobkyni v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

38. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.